

[Eilmar Baunsgaard.]

at det har sammenhæng med udformningen af overgangsbestemmelser for kildeskatten, og det kan jo have en sammenhæng med datoen for kildeskattens ikrafttræden. Jeg vil indtrængende bede finansministeren om at forstå, at det er ikke ønsket om at forhale, der gør, at vi henstiller til ham ikke at lade politisk prestigé bestemme datoen, hvis en lidt senere dato giver mulighed for en bedre start. Vi har taget til efterretning, at kildeskatten er vedtaget. Vore bestræbelser går kun ud på at medvirke til den bedst mulige udformning af overgangsbestemmelser og bestemmelser om kildeskattens administration.

Det bebudede forslag om en indtægtsreguleret tillægspension skal jeg ikke gøre mange bemærkninger til ved denne lejlighed; vi får jo snarest lejlighed til at vende tilbage til det. Jeg vil gerne sige, at det radikale venstre vil i fremtiden, som vi hidtil har gjort det, arbejde for at sikre de ældre de bedst mulige vilkår; her har mit parti altid været hjemme, det vil vi også være i fremtiden, det er simpelt hen en del af vor politiske hovedopgave.

Nogle få principielle ting ved formen for tillægspension vil jeg gerne fremhæve; der er jo en række ting, der gerne skulle opklares. For det første kan man jo nok stille det spørgsmål, om vi egentlig ved noget om, hvorvidt det netop er den form for støtte, de ældre trænger mest til. Vi har jo ingen klar fornemmelse her. Dernæst må det spørgsmål stilles, om det bør være en statsopgave at sikre, at de, der livet igennem har haft mest, også får mest i folkepension. Endvidere må vi gøre op, om vi ønsker disse svimlende fondsdannelser. Der bliver jo tale om at råde over flere hundrede milliarder, når systemet til sin tid fungerer fuldt ud, og derved får staten mulighed for at bestemme over en meget stor del af også erhvervslivets investeringer. Vil vi dette? Det må også med i bedømmelsen.

Endelig må man stille det spørgsmål, om befolkningen nu også ønsker denne vej ud. Se, det betyder jo, at vi rent faktisk skal beslutte os for at få mindre i arbejdsårene og mere i alderdommen. Når statsministeren f. eks. bebuder 40 timers arbejdsuge og 4 ugers ferie, så støder det jo an

mod ITP. Mon der ikke bliver tale om, at vi tvinges til at vælge imellem disse to formål? Sandheden er jo, at lønmodtagerne selv skal betale ligesom alle andre. Mere i folkepension betalt af arbejdsgiverne betyder tilsvarende mindre mulighed for højere løn, så enkelt er det. Der er en økonomisk sammenhæng også i dette forhold, som man ikke kan eller bør se bort fra.

Hvad den øjeblikkelige økonomiske situation angår, så må det jo nøgternt erkendes, at helt lys er den ikke. Jeg skal ikke sige, at statsministeren gjorde sig skyldig i utidig optimisme i sin tale. På den anden side mener jeg, at talen i sin helhed ikke kom til at virke nøgtern nok netop på det økonomiske område. Vægtfordelingen var simpelt hen skæv. Det er selvsagt af interesse at fremhæve væksten i boligbyggeriet og at forklare, at vor eksport ikke har været udsat for en udvikling, der er væsentlig anderledes end i andre lande. Rigtigt er det også at fremhæve vor landbrugseksports særlige problemer, men det bliver skævt, når man ikke går dybere ind i de vanskeligheder, vi står over for, hvis eksporten ikke i de kommende måneder udviser ny stigning. Det skæve kan nærme sig det urigtige, hvis det ikke sættes i forbindelse med vore muligheder for trods underskuddet på handelsbalancen at fastholde den meget høje hjemlige aktivitet. Vi kan ikke vide, hvordan det vil gå i England, i Sverige og i Vesttyskland. Vi kan vurdere med den udenforståendes usikre bedømmelsesgrundlag, og vi kan håbe. Men er det mon alligevel ikke mest hensigtsmæssigt at indstille sig på den internationale bedømmelse, der siger, at væksten i de tre lande vil foregå meget langsomt igennem 1968? Dermed bliver også vore vækstbetingelser forringede.

Det, vi ved, er, at vor produktion i øjeblikket kun har en stigningstakt svarende til 2 pct. højere produktion. Vi ved, at dette er ikke nok til at finansiere det nuværende forbrug og det nuværende investeringsomfang. Medmindre vi kan få yderligere produktionsstigning, så tvinges vi altså til en begrænsning. Vi er ikke på vej ind i fattigdom, ja, vi bevæger os jo ikke engang i nedadgående retning. Spørgsmålet er alene omfanget af og fordelingen